

เตรียมรบ

แอรินสร้างค่ายพักแรมตอนหลังเที่ยงเล็กน้อย เธอคลี่มดผ้าที่ดูเหมือนจะเป็นที่นอนออก เริ่มถอดเสื้อคลุมหนังกับสนับแข้งซึ่งประดิษฐ์ขึ้นเองแล้ว เอาลงแช่น้ำสั้เหลืองในอ่างตื้นๆ ตลอดหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา เมื่อวานนี้เธอพยายามตีไฟเสื้อผ้าของตัวเอง แต่ไฟที่ร้อนแรงพอๆ กับคบเพลิงก็ดับลงทันทีที่มันสัมผัสกับขนเสื้ออมนๆ เสื้อผ้านั้นสวมใส่ไม่สบายนักเพราะมันหึ่งและๆ แะๆ ในขณะที่เธอผูกผมและสวมหมวกมันเยิ้มทับอีกที เธอก็นึกขยาดเวลาที่ต้องชำระล้างเจ้าคราบนี้่ออกหลังจากนี้

แอรินก่อไฟกองโต ละเลงเคเน็ทไปทั่วไอบหน้าแล้วสวมถุงมือยาว เธอยืนอยู่ข้างกองไฟซึ่งกำลังลุกโชนท่วมศีรษะ ฟังเสียงหัวใจตัวเองเต้นถี่รัวก่อนจะค่อยๆ ขยับเข้าหากองไฟช้าๆ เหมือนกับนักว่ายน้ำที่กำลังผิ่ใจลงไปใต้น้ำเย็น เธอยืนมือเข้าไปก่อนข้างหนึ่ง จากนั้นก็ตามด้วยขาข้างหนึ่ง ไม่ช้าเธอก็สูดลมหายใจลึกๆ ในใจนึกหวังว่าชนตาของตนจะไม่ไหม้ไฟ ก่อนจะถูก้าวเข้าไปในเปลวเพลิง...

บทที่ 1

ไม่มีเวลาไหนในช่วงชีวิตของเอรินที่เธอจะลืมเรื่องราวนั้นไปได้ เธอเติบโตขึ้นมาพร้อมกับมัน คงมีใครสักคนเคยเล่าให้เธอฟัง แต่เธอก็จำช่วงเวลาที่ได้ฟังนั้นไม่ได้ เธอเข้มแข็งเกินกว่าจะมานั่งกลั้นน้ำตาเมื่อนึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาจากรื่องเล่านั้นแล้ว แต่ในเมืองใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยชีวิตชีวาบนหุบเขาดามาเรียน เมื่อเอรินรู้สึกว่าการเดินทางของเธอเล็กลงและมีค่าน้อยลง เธอกลับพบว่าเธอยังคงซึมเศร้าเพราะมันอยู่ และบางครั้งอาการซึมเศร้าก็นำไปสู่ความรู้สึกปวดศีรษะอย่างรุนแรง มันเป็นความรู้สึกที่เหมือนการกลั้นน้ำตา

เธอนั่งซึมพลงเหม่อมองออกไปนอกกรอบหน้าต่างหินบานกว้างซึ่งไม่สูงนัก เธอมองเลยขึ้นไปยังหุบเขา เพราะแดดที่สะท้อนจากสนามด้านล่างนั้นสว่างเกินไปสำหรับการจ้องนานๆ ในเวลากลางวัน จิตใจของเธอหวนกลับไปคิดถึงความหลัง ใครกันนะที่บอกเรื่องราวกับเธอ คงไม่ใช่ท่านพ่อแน่ๆ เพราะตอนเธอเล็กๆ ท่านพ่อแทบไม่เคยคุยกับเธอเกินสองสามคำ เธอคุ้นเคยกับภาพรอยยิ้มเมตตาและสีหน้าขณะกำลังครุ่นคิดอะไรซักอย่างของเขาซะมากกว่า เธอรู้เสมอว่าท่านพ่อรักเธอ ซึ่งมันก็เป็นเรื่องดี แต่เธอเพิ่งเริ่มได้รับความสนใจจากท่านพ่อเมื่อไม่นานมานี้ ตามที่เขาบอกกับเธอ นั่นเป็นสิ่งที่เขาเองก็

ไม่คาดคิดเช่นกัน ท่านพ่อท่านนั้นเป็นผู้ที่เหมาะสมและมีสิทธิเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับกำเนิดของเธอให้เธอฟัง แต่เขาก็ไม่เคยเล่า

และไม่น่าจะใช่ฮาฟอรัซซึ่งก็คือเหล่าข้าราชการในราชสำนัก เพราะพวกนั้นสุภาพกับเธอเสมอด้วยความระมัดระวัง สงวนท่าที และพูดคุยกับเธอเพียงเรื่องรายละเอียดของราชสำนักเท่านั้น น่าแปลกใจที่พวกนั้นยังรู้จักระมัดระวังตัวต่างๆ ที่ไม่น่าจะมีใครกลัวเธอมานานแล้ว บรรดาลูกหลานเชื้อพระวงศ์ค่อนข้างน่าหวาดกลัวเกินกว่าที่ใครจะกล้าไปข้องเกี่ยวกับ เพราะพลังแฝงของพวกเขา มักจะแสดงออกอย่างกะทันหันและไม่อาจคาดคะเนได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็น่าแปลกที่เหล่าฮาฟอรัซยังอุตส่าห์ปฏิบัติต่อเธอด้วยความเคารพ เพราะไม่มีหลักฐานใดพิสูจน์ได้ว่าเธอเป็นลูกสาวของท่านพ่อ นอกจากความจริงที่ว่าภรรยาของท่านพ่อได้ให้กำเนิดเธอ อย่างไรก็ตาม ไม่เคยมีใครพูดถึงท่านแม่ของเธอว่านางเป็นภรรยาที่ไม่ซื่อสัตย์

เธอจะไม่ไปฟ้องหรือเล่าเรื่องที่ฮาฟอรัซดูถูกเธออย่างที่กำลังน่าชอบฟังเป็นประจำ แม้ทุกคนจะปฏิบัติตัวต่อกาลันน่าด้วยความเคารพเท่าที่มนุษย์คนหนึ่งจะทำได้ พูดสั้นๆ ได้ว่าพลังแฝงของกาลันน่าคือการที่หล่อนไม่เคยพอใจในสิ่งใดเลย แต่บางทีในมุมมองของฮาฟอรัซ มันคงไม่คุ้มพอที่จะเสี่ยงเพื่อหาว่าเธอกับกาลันน่าต่างหรือเหมือนกันอย่างไร และพวกเขาก็รู้ดีแน่นอนที่สุดว่ากาลันน่าจะให้ความช่วยเหลือแก่ข้าราชการที่ยืนตรงแน่วและทำความเคารพทุกสิ่งทีเคลื่อนไหวได้ แอริณยิ้มให้กับสายลมซึ่งพัดใหวายอดไม้ หุบเขาดูเป็นระลอกภายใต้ท้องฟ้าสีสด เธอได้กลิ่นใบไม้เมื่อสายลมพัดเบาๆ ผ่านหน้าต่างของเธอ

อาจจะเป็นกาลันน่าก็ได้ที่เล่าเรื่องนั้นให้แอริณฟัง หล่อนเกลียดเธอเสมอและยังคงเกลียดอยู่อย่างนั้น ตอนนี้น้ำกาลันน่าอายุมากขึ้นและได้แต่งงานกับเพอร์ลิส รัชทายาทอันดับสองแห่งดามาร์ ตำแหน่งที่สูงกว่าตำแหน่งนี้มีเพียงกษัตริย์และรัชทายาทอันดับหนึ่ง อันที่จริงกาลันน่าหวังจะแต่งงานกับทอร์ผู้ซึ่ง

เป็นรัชทายาทอันดับหนึ่งและจะเป็นกษัตริย์ในวันข้างหน้า แต่มันก็ไม่มีผลอะไร เพราะทอร์จะไม่แต่งงานกับกาลันน่าแม้ว่าหล่อนจะเป็นเพียงสาวบริสุทธิ์เพียงคนเดียวในราชวงศ์ก็ตาม เมื่อสมัยเด็ก ทอร์เคยบอกกับลูกพี่ลูกน้องซึ่งยังเล็กมากกว่า "ข้าจะหนีขึ้นไปเป็นโจรบนหุบเขาเสียก่อนดีกว่า" ลูกพี่ลูกน้องหัวเราะคิกคักเมื่อนึกภาพเขาสวมเสื้อผ้าขาดวิน มีผ้าสีฟ้าคาดศีรษะและเต็นรำเพื่อความโชคดีในทุกคืนเดือนเสี้ยว ทอร์ผู้ซึ่งเวลานั้นตัวแข็งเพราะความกลัวต่อกาลันน่าที่หวังจะหลอกล่อให้เขาติดกับ แต่ในตอนนั้นเขาอ่อนคลายพอที่จะยิ้ม ยิงฟันและบอกกับเอรินว่าหล่อนเป็นเด็กสาวไร้ยางอายุซึ่งไม่คู่ควรแก่การเคารพ และเธอก็ตอบรับเห็นด้วยโดยไม่ลังเล

จะเพราะอะไรก็ตาม ทอร์เป็นคนที่ยึดธรรมเนียมปฏิบัติมาจนเกินไปกับทุกคนยกเว้นเธอ แต่การดำรงตำแหน่งเป็นรัชทายาทอันดับหนึ่งของกษัตริย์ ผู้เคร่งขรึมที่เป็นมายถึงสองครั้ง ในดินแดนซึ่งกำลังเกิดปัญหาทางสิ่งแวดล้อมต่อ 'อชายหนุ่มที่ไม่อาจเอาจริงเอาจังได้เท่าทอร์ เธอคาดว่าเขาคงรู้สึกชอบคุณที่เธอมีตัวตนอยู่เพื่อเขามากพอๆ กับที่เธอมีความรู้สึกนั้นให้เขาเช่นกัน หนึ่งในความทรงจำแรกๆ ของเธอคือการได้ขี่ม้าโดยอยู่ในเบาะผู้เด็กที่ทอร์สะพายไว้กับไหล่ เธอกรี๊ดร้องด้วยความยินดี เธอมีจับผมดกดำของเขาขณะเขาควมม้า กระโดดข้ามเครื่องกีดขวาง เท้าก้าวโรจจัดเมื่อรู้เรื่องเข้าในภายหลัง แต่ทอร์ผู้ซึ่งป็นหน้าหนึ่งและเม้มปากจนซีดเป็นประจำเมื่อถูกกล่าวหาว่าละทิ้งหน้าที่กลับเพียงแค่ว่า

แต่เมื่อไรก็ตามที่เธอตัดสินใจว่ากาลันน่าต้องเป็นคนแรกที่ไล่ให้เธอฟัง เอรินพบว่าเธอไม่อาจเชื่อเรื่องราวทั้งหมดนั้นได้ หล่อนอาจเล่าเพราะมีเจตนาร้ายและความอาฆาตพยาบาท แต่ตัวเรื่องนั้นช่างยิ่งใหญ่และน่าเค้รำ บางทีเอรินอาจรู้สึกแบบนี้เพราะมันมีเนื้อหาเกี่ยวกับแม่ของเธอ ไม่ก็เพราะเธอเปลี่ยนเรื่องด้วยความรู้สึกนึกคิดของตัวเองโดยแต่งเติมการนิพนธ์ว่าร้ายให้กลายเป็นโศกนาฏกรรม แต่ก็ไม่น่าเป็นไปได้ที่กาลันน่าจะมาเสียเวลานั่งพูดคุยกับเธอ

ด้วยความเต็มใจ เพราะหล่อนมักจะเมินเฉยใสบรรดาลูกพี่ลูกน้องเท่าที่จะทำได้ด้วยสีหน้าราวกับเห็นแมลงวันตายตรงขอบหน้าต่างซึ่งฮาฟอ์ควรจะปิดทิ้งไปเสีย เมื่อใดที่กาลันนำชุดเข้ามาพูดกับเธอ นั่นก็มีสาเหตุจากความพยายามเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เรื่องเล่าเกี่ยวกับภรรยาคนที่สองของอาร์ลเบรดูจะห่างจากจุดประสงค์ของหล่อนมากเกินไป แต่ถึงอย่างไร แอรินก็ยังคงคิดว่าคงต้องเป็นลูกพี่ลูกน้องคนใดคนหนึ่งแน่ๆ ที่เล่าให้เธอฟัง ไม่ใช่ทอร์แน่นอน แต่คงต้องเป็นหนึ่งในนั้น

เธอชะโงกออกนอกหน้าต่างเพื่อมองลงไปข้างล่าง มันช่างยากที่จะจดจำผู้คนได้จากด้านบนของคิระะพวกเขา โดยเฉพาะจากความสูงหลายชั้นขนาดนี้ ยกเว้นทอร์ เธอรู้เสมอว่าเป็นเขาแม่จะเห็นแค่ข้อศอกโผล่มาจากกรอบประตูเท่านั้น ในขณะที่คนที่อยู่ด้านล่างน่าจะเป็นเพอร์ลิส ทำเดินอย่างมั่นใจนั้นดูโดดเด่นแม่จะมองจากด้านบนก็ตาม เขามีฮาฟอ์สามคนแต่งเครื่องแบบอย่างเรียบร้อยคอยติดตาม พวกนั้นมีหน้าที่เพียงเพื่อทำให้ตัวเขาดูสำคัญมากขึ้น เพอร์ลิสต่างกับทอร์ผู้มักออกไปตามล่าฟังถ้าสามารถทำได้ เขาบอกเธออย่างเคร่งขรึมว่าเขามีคนเพียงพอระหว่างการปฏิบัติหน้าที่รักษาอาณาเขตหนึ่ง และเขาก็ไม่ต้องการให้มีผู้ติดตามนอกเครื่องแบบมาทดแทนด้วยเช่นกัน เธอชินกับการเห็นท่านพ่อต้องมีสมุนติดสอยห้อยตามราวกับเด็กที่ต้องจูงของเล่นไปไหนมาไหนด้วย

เพอร์ลิสคุยกับใครคนหนึ่งซึ่งมีผมสีเข้ม ส่วนพวกสมุนยืนคอยด้วยความเคารพห่างออกไปหลายช่วงแขน แม่แอรินไม่อาจแยกแยะเสียงออก แต่เธอได้ยินเสียงดังกบกับของปีเท้าม้า และในไม้ซาก็มีคนขี่ม้าเล็กๆโผล่มาจากมุมหนึ่ง เขาใส่เครื่องแบบของผู้ส่งสาร และจากลักษณะของอานม้าก็บ่งชี้ว่าเขามาจากทางตะวันตก บุคคลทั้งสองหันไปยังเขาแล้วเงยหน้าขึ้น ดังนั้นเธอจึงเห็นใบหน้าของพวกเขาตอนคุยกันได้จริงๆ จากนั้นผู้ส่งสารก็ควมม้าออกไป ม้าลงปีเท้าของมันเบาๆ เพราะการวิ่งข้ามสนามเร็วเกินไปอาจเป็นอันตรายได้

จากนั้นเพอร์ลิต บรูซอีกคน และบริวารของเขาต่างก็หายไปจากสายตาของเธอ เธอไม่จำเป็นต้องได้ยินก็รู้อยู่แล้วว่าพวกเขาพูดเรื่องอะไร และมันก็ไม่ได้ทำให้เธอปีติยินดีนัก เพราะมันได้นำมาซึ่งความอับอายและความผิดหวังอันน่าขมขื่นให้แก่เธอ ซึ่งอย่างใดอย่างหนึ่งใ้ในนั้นก็ทำให้ตอนนี้เธอยังขังตัวเองอยู่ในห้องตามลำพัง

เมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมาเธอแทบจะไม่ได้พบท่านพ่อหรือทอร์เลย พวกเขา กำลังยุ่งกับข่าวสารและบรรดาคนส่งสาร พวกเขาพยายามทำให้อะไรก็ตามที่ น่าจะเกิดขึ้นเกิดช้าลง ทั้งยังพยายามตัดสินใจว่าจะต้องทำอะไรเมื่อมันเกิดขึ้น บรรดาบารอนทางตะวันตกหรือรัชทายาทอันดับสี่กำลังสร้างความยุ่งยาก มีข่าวลือว่าใครบางคนจากทางเหนือซึ่งอาจเป็นมนุษย์หรือดูล้ายมนุษย์ได้เดินทางข้ามชายแดนเข้ามาพร้อมกับเชื้อปีศาจ และปล่อยให้มันแพร่ระบาดใน สภาแห่งบารอนในฤดูใบไม้ผลิ ไนร์ลอลได้เป็นประธานสภาแห่งนี้เพียงเพราะ พ่อของเขาเคยเป็นมาก่อน อย่างไรก็ตาม พ่อของเขาเป็นทั้งบุรุษที่ดีและมี สติปัญญามากกว่า ส่วนไนร์ลอลนั้นไม่มีความเฉลียวฉลาด ไม่มีความอดทน และมีอารมณ์รุนแรง เขาจึงเป็นเป้าหมายที่เหมาะสมที่สุดสำหรับเชื้อร้ายนั้น

ท่านพ่อของไนร์ลอลคงตระหนักได้ว่าอะไรเป็นอะไร แต่ไนร์ลอลกลับ ไม่รู้เรื่องอะไรเลย เขาคิดว่ามันคงง่ายที่จะแบ่งแยกดินแดนจากดามาร์ ยึดการ ปกครองจากกษัตริย์อาร์ลเบธและทอร์ แล้วสถาปนาตัวเองขึ้นเป็นกษัตริย์แทน จากนั้นก็ขูดรีดภาษีจากชาวนาของเขาเพื่อสนับสนุนการสร้างกองทัพจนสามารถ ยึดเอาดินแดนในส่วนที่เหลือทั้งหมดจากอาร์ลเบธและทอร์ผู้ซึ่งปกครอง แผนดินได้ไม่ดีเท่าเขามาได้ ไนร์ลอลสามารถโน้มหน้าใจเพื่อนบารอนของเขา หลายคนให้เชื่อในความหลักแหลมของแผนการนั้นได้สำเร็จ เนื่องจากเมื่อใด ที่มนุษย์ติดเชื้อปีศาจนี้แล้ว มันจะแพร่กระจายไปราวกับโรคระบาด มีข่าวลือ ที่ไม่แน่ชัดนักอีกข่าวหนึ่งว่าจู่ๆ ไนร์ลอลก็สามารถพูดสะกดจิตเพื่อครอบงำ ผู้คนได้ และมันก็น่าวิตกเป็นอย่างมาก เพราะหากเป็นความจริง นั่นแสดงว่าเชื้อ

ปีศาจมีความแข็งแกร่งเป็นอย่างยิ่ง

อาร์ลเบธไม่สนใจกับข่าวลือที่ว่าไนร์ลอลหลุดสะกดจิตได้ เขาสนใจแค่ว่าจะทำให้มันลดน้อยลงได้อย่างไร เพื่อไม่ให้ประชาชนคนใดคิดว่ากษัตริย์ของพวกเขาตกต่ำลง อย่างไรก็ตาม อาร์ลเบธก็ประกาศว่าเขาต้องจัดการกับปัญหาด้วยตนเอง โดยจะมีทอร์เดินทางไปด้วยพร้อมกับกองทัพอันยิ่งใหญ่ และให้เหล่าขุนนางนำขบวนบังหน้าโดยจะบรรทุกแพรพรรณและอัญมณีมีค่าไปเพื่อแก้งให้เป็นแสดงความนอบน้อม ถึงแม้ทั้งสองฝ่ายต่างรู้ว่ากองทัพก็คือกองทัพ การแสดงก็คือการแสดง แผนที่อาร์ลเบธวางไว้เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้สงครามกลางเมืองปะทุขึ้นนั้นทั้งยากและอันตราย เขาจึงต้องเลือกคนที่จะไปกับเขาด้วยความระมัดระวังอย่างที่สุด

"ท่านจะให้เพอร์ลิตซ์ไปด้วยหรือ" แอริณถามทอร์อย่างไม่อยากเชื่อเมื่อเธอเผชิญพบเขาหลังโรงนาในวันหนึ่ง

ทอร์ทำหน้าบูดบึ้ง "ข้ารู้ว่าเพอร์ลิตซ์ไม่ใช่คนที่มีคุณค่ามากพอ แต่เขาก็พอจะมีประโยชน์ในเรื่องอะไรทำนองนี้อยู่บ้าง เพราะเขาเป็นนักโป้ปดที่ดี เจ้าก็รู้ เขาสามารถพูดถึงเรื่องทุเรศที่สุดในท่าทางอันสง่างามที่สุดได้"

ไม่มีผู้หญิงคนใดได้เข้าร่วมกองทัพของอาร์ลเบธ มีเพียงภรรยาที่กล้าหาญไม่กี่คนเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้ไปกับสามีของพวกเขา และพวกนางเหล่านั้นต้องขี่ม้าเป็น เคยได้รับการฝึกฝนในกองทัพทหารม้า สามารถยิ้มได้กับทุกสถานการณ์ แม้แต่กับไนร์ลอล ซึ่งก็ต้องขึ้นอยู่กับการเจรจาว่าจะออกมาในรูปแบบไหน พวกนางต้องถอนสายบัวต่อเขาให้เหมาะสมกับตำแหน่งผู้สืบทอดอันดับที่สี่ของเขา หรือแม้แต่ต้องเต็นรำกับเขาหากเขาต้องการ เป็นที่รู้กันว่าไม่มีภรรยาคนใดต้องการเข้าร่วมทัพเว้นแต่สามีของนางจะขอร้อง และไม่มีสามีคนใดจะต้องการทำแบบนี้ถ้าเขาไม่ถูกขอร้องโดยกษัตริย์

กาลันน่าจะไม่มีทางไปอย่างแน่นอนแม้ว่าเพอร์ลิตซ์จะอยากให้หล่อนไปด้วย และถึงอย่างนั้นอาร์ลเบธก็คงไม่ยอมอนุญาตอยู่ดี โชคดีที่กาลันน่าไม่

สนใจจะไป เพราะสิ่งใดที่เป็นงานยากลำบากไม่ชวนใจหล่อนแม้แต่น้อย และหล่อนแน่ใจว่าไม่มีสิ่งใดในดินแดนตะวันตกป่าเถื่อนนั้นจะมีค่าคู่ควรกับเวลาและความงามของตัวเอง

ธิดาของกษัตริย์ก็น่าจะไปด้วย ธิดาผู้อาจได้พิสูจน์ตัวเองด้วยการกระทำบางอย่าง ผู้ซึ่งเรียนรู้ที่จะสงบปากสงบคำและสงี่ยมได้ในเวลาอันสมควร ผู้ซึ่งเป็นทายาทองค์เดียวของกษัตริย์ แอรินรู้ว่าพวกเขาคงไม่อนุญาตให้เธอไป และอาร์ลเบธคงไม่กล้าอนุญาตแม้ว่าเธอจะต้องการทำเยี่ยงนั้น เธอไม่รู้ว่าท่านพ่อจะต้องการให้เธอไปด้วยหรือเปล่า แต่ท่านคงไม่กล้าจะนำลูกสาวแม่มดไปเผชิญหน้ากับกองทัพปีศาจร้าย ประชาชนคงไม่เห็นด้วยกับเขา และเขาก็คงไม่กล้าขัดใจประชาชน

แต่เธอก็อยากถามจนอดไม่ได้ คงไม่ต่างไปจากไนร์ลอลผู้โง่เขลาและน่าสงสารที่ต้องเป็นบ้าไปเพราะถูกเชื้อปีศาจร้ายกัดกิน เธอพยายามเลือกเวลาที่เหมาะสม แต่ท่านพ่อและทอร์ก็ยุ่งมาก แอรินคอยแล้วคอยเล่าจนกระทั่งเวลาของเธอเกือบหมดไป ในที่สุดหลังอาหารค่ำคืนก่อนเธอก็ถามขึ้น และหลังจากนั้นเธอก็กลับมายังห้องของตัวเองและไม่ออกไปไหนอีกเลย

"ท่านพ่อ" เธอทำเสียงสูงเหมือนกับเวลาที่เธอกลัว ผู้หญิงคนอื่นและสมาชิกราชสำนักออกไปจากห้องพระโรงแล้ว ส่วนอาร์ลเบธ ทอร์ เพอร์ลิส และลูกพี่ลูกน้องกลุ่มหนึ่งกำลังเตรียมการปรึกษากันเรื่องความโง่ของไนร์ลอล พวกเขาหยุดชะงักและหันมามองเธอจนเธอไม่ยอมให้มีคนอยู่ด้วยเยอะขนาดนี้จริงๆ แล้วแอรินขมความรู้สึกและตัดสินใจไม่ถามท่านพ่อในห้องของเขา ที่ซึ่งทั้งสองจะได้คุยกันตามลำพัง เพราะเธอกลัวเขาจะคิดว่าเธอแค่ล้อเล่น แอรินรู้ว่าเธอต้องถูกปฏิเสธ หรือไม่เธอก็บอกกับตัวเองว่าเธอรู้ แต่อย่างน้อยแอรินก็อยากให้ท่านพ่อเห็นว่าสิ่งที่เธอถามมีความหมายต่อเธอมากเพียงใด เธอจึงตัดสินใจว่าควรจะถามต่อหน้าคนหมู่มาก

อาร์ลเบธหันมาหาเธอพร้อมกับยิ้มช้าๆ แต่รอยยิ้มนั้นซ้ากว่าปกติ เธอคิด

อย่างหมดหวังว่าเขาน่าจะพูดว่า 'เร็วเข้า พ่อยุ่งอยู่' แต่เขาก็ไม่ได้ทำอย่างนั้น "ท่านจะเดินทางไปทิศตะวันตกในเร็วๆ นี้เพื่อจัดการกับไนร์ลอลรี" แอริณรู้ลึกถึงสายตาของทอร์ที่มองมา แต่เธอก็บังคับสายตาของตัวเองให้อยู่ที่ ท่านพ่อ

"จัดการเถอะ" ท่านพ่อของเธอพูด "ถ้าเราไป เราจะไปพร้อมกับกองทัพ เพื่อตกลงกัน" ดวงตาของเขามีประกายรอยยิ้ม "ลูกเริ่มใช้คาราชาคัพท์แล้วสินะลูกรัก ใช่ เราจะไป 'จัดการ' กับไนร์ลอล"

ทอร์พูดว่า "เราหวังว่าจะจับพวกเชื้อร้าย สกัดกั้นมัน แล้วส่งมันกลับไปยังที่ที่มันมาจาก" เขาหลีกเลี่ยงการพูดคำว่าปีศาจออกมา "แต่ตอนนี้เรามีแผนแบบนั้น แต่เราก็ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาได้ทั้งหมด มันเพียงแต่ยับยั้งไม่ให้เกิดุการณ์เลวร้ายเกินไปกว่านี้ แม่แผนนี้จะไม่สามารถทำอะไรไนร์ลอลได้ แต่เขาอาจอ่อนน้อมลงและกลับไปเป็นไนร์ลอลจอมเจ้าเล่ห์คนเก่าที่เรารู้จัก" ทอร์ยิ้มอย่างผิดๆ

แอริณมองเขาและยิ้มที่มุมปาก ทอร์ตอบคำถามเธอราวกับว่าเธอเป็นส่วนหนึ่งของราชสำนักจริงๆ เป็นสมาชิกคนหนึ่งของคณะกรรมการการพิจารณาแทนที่จะเป็นแค่คนมาขัดจังหวะหรือก่อกวน ทอร์อาจจะยอมให้เธอไปกับพวกเขา เพราะทอร์ยังไม่โตพอที่จะใส่ใจกับความจงรักภักดีของประชาชนเท่ากับที่อาร์ลเบธสัน ยิงกว่านั้น ทอร์เป็นคนดีจริง แต่การไปของเธอก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของทอร์ แอริณหันกลับไปหาท่านพ่อของเธอ

"ลูกจะไปกับท่านพ่อได้ไหมคะ" เสียงของเธอเล็กแหลมยิ่งกว่าเก่า เธออยากจะทำอะไรให้ตัวเองอยู่ใกล้กำแพงหรือประตูจนสามารถฟังได้ แทนที่จะอยู่ตรงกลางห้องอาหารค้ำอันใหญ่โตกับหัวเข่าที่กำลังอ่อนปวกเปียกเช่นนี้

ทุกอย่างเงียบสงบ ทุกคนในห้องนิ่งงัน แอริณไม่กล้ามองหน้าทอร์ เธอทนไม่ได้ถ้าเพื่อนผู้จริงจังเพียงคนเดียวละทิ้งเธอด้วย และเธอไม่รู้ว่าความดีจริงของทอร์จะสิ้นสุดลงตรงไหน ในไม่ช้าความเงียบก็ถูกทำลายด้วยเสียงหัวเราะ

สูงๆ ของเพอร์ลิต

"แหม แล้วท่านคาดหวังอะไรจากการที่ปล่อยให้เธอไปล่ะ มันคงดีมาก
ที่ให้เธอร่วมทัพและช่วยฟันฝ่าอุปสรรค แต่ท่านควรจะคิดถึงสิ่งที่ท่านต้องเสีย
ในตอนที่เจ้าจัดเธอออกไป มันอาจมากกว่าที่ท่านคิดก็ได้ ท่านคาดหวังอะไร
จากคนที่เรียนการฟันดาบจากรัชทายาทอันดับหนึ่งของพวกเรา วิ่งไปทั่วกับ
ม้าสามขาเหมือนเด็กชวานาชาวไร่ ไม่เคยถูกต่อว่านอกจากคำดูด่าจากหญิง
ปากร้ายแก่ๆ ที่เป็นสาวใช้ของเธอชั้นหรือ ท่านไม่ได้คิดคำนวณสิ่งที่จะเกิดตาม
มาหรือ ข้าคิดว่าเธอควรจะถูกลงโทษ ไม่ใช่การให้กำลังใจอย่างหลายปีที่ผ่านมา
บางทีมันอาจยังไม่สายเกินไป"

"พอที" ทอร์ค้ำราม

ขาของเธอสั้นมากจนเธอต้องสลับเท้าไปมากับที่เพื่อพยายามตั้งตัวให้ตรง
เธอรู้สึกว้าวุ่นใจและวิตกกังวลขึ้นไปบนใบหน้าเพราะคำพูดของเพอร์ลิต แต่เธอจะไม่
ยอมออกจากห้องไปโดยไร้คำตอบ "ท่านพ่อคะ"

"ท่านพ่อ" เพอร์ลิตล้อเลียน "มันก็จริงที่ธิดาของกษัตริย์คงจะมีประโยชน์
บ้างกับพวกปีศาจจากทางเหนือ ธิดาของกษัตริย์ผู้ซึ่งมีสายเลือดของกษัตริย์
อย่างแท้จริง..."

อาร์ลเบธเอื้อมมือออกไปคว้าตัวทอร์ด้วยกิริยาไม่สมกับการเป็นกษัตริย์
ทันก่อนที่คนอื่นจะจะได้เห็นผลจากการที่เขาพุ่งตัวไปทางเพอร์ลิต "เพอร์ลิต
สิ่งที่เจ้าพูดอยู่ถือเป็นการลดเกียรติของตัวเองนะ"

ทอร์พูดด้วยน้ำเสียงบีบคั้น "เขาต้องขอโทษ ไม่เช่นนั้นข้าจะสั่งสอน
บทเรียนฟันดาบในแบบที่เขาต้องไม่ชอบมันแน่ๆ"

"ทอร์ อย่า..." เธอเอ่ยปากด้วยความโกรธ แต่กษัตริย์ซึ่งพูดตัดหน้าว่า
"เพอร์ลิต คำสั่งของรัชทายาทอันดับหนึ่งนั้นยุติธรรมแล้ว"

ทุกอย่างเงียบสนิท แอรินเกลียดทุกคนในห้องนี้เท่าๆ กัน ทอร์ทำตัว
เหมือนลูกชวานาที่ไก่ของตัวเองโดนดูถูก ท่านพ่อของเธอไม่แสดงความยินดี

ยินร้ายตามแบบกษัตริย์ และเพอร์ลิตก็ยังเป็นเพอร์ลิต นี่มันช่างเลวร้ายกว่า
ที่เราคาดคิดไว้ คงจะดีหากเธอสามารถหนีไปตอนนี้ได้ แต่มันสายไปเสีย
แล้ว

ในที่สุดเพอร์ลิตก็พูดว่า "ข้าขอโทษรัชทายาทเอริน ที่พูดความจริง" เขา
เสริมอย่างเคียดแค้นแล้วเดินออกไปจากห้องพระโรง เขาหยุดชั่วขณะเมื่อก้าว
ไปถึงประตูแล้วหันกลับมาตะโกน "ไปฆ่ามังกรซะ! ท่านหญิงเอริน นักล้ามังกร!"

พวกเขาตกอยู่ในความเงียบ และเอรินก็ไม่อาจเงยหน้ามองท่านพ่อของ
เธอได้

"เอริน..." อาร์ลเบธกล่าว

น้ำเสียงอ่อนโยนของเขาบอกทุกอย่างที่เธอต้องการรู้ เอรินหันหลังและ
เดินไปยังสุดห้องโถงตรงข้ามกับประตูซึ่งเพอร์ลิตออกไป เธอรู้สึกว้าวุ่น
ช่างยาวไกลเพราะเพอร์ลิตเลือกทางที่สั้นกว่า และมันก็ทำให้เธอเกลียดเขามาก
ขึ้น เธอรู้สึกถึงสายตาทุกคู่ที่มองมา ตระหนักว่าชายยังคงสั้น และทางที่เดินมา
ก็ไม่ใช่เส้นทางตรง ทั้งท่านพ่อและทอร์ไม่ได้เรียกเธอไว้ เมื่อเธอก้าวไปถึงประตู
คำพูดของเพอร์ลิตยังคงดังก้องอยู่ในหูราวกับสุนัขล่าเนื้อที่ตามรอยมาและจับ
เข้าตรงสั้นเท้า "ธิดาของกษัตริย์ผู้ซึ่งมีสายเลือดของกษัตริย์อย่างแท้จริง...
ท่านหญิงเอริน นักล้ามังกร"